

Daniela ZECA

Fiction-Ltd

**Istoria romantată
a unui safari**

roman

Ediția a III-a

POLIROM
2026

Decembrie, în golf, era un fel de al cincilea anotimp. Nu știa să-l explice. Misterul venea, ca de obicei, din lumină, din sclipirile mării de aluminiu, din bărcile întoarse cu gura în jos, din barăcile pentru *jus d'oranges*, acum părăsite.

Totul se anima brusc în ultimele două-trei zile ale anului, când turiștii invadau ca termitele birourile de *location de voiture* și hotelurile de pe faleză. Marea li se părea deprimantă.

Plecau în Sud să vadă cursele de ogari și un soi de nuntă satirică pe cămile, fabricată special pentru ei la poarta deșertului.

Mai erau jocurile de echitație, cu cai robuști, arăbești pursânge, care suportau podoabele false și focurile de armă.

Muzica însă, ascultată la maximum, speria păsările de iarnă și acoperea până și chemarea la rugăciune. Peste tot, din boxe curgea *shababiya*, o aiureală de sunete pentru dans, dar cea mai rea era muzica *rai*, un ritm popular importat din Alger, pe care turiștii unduiau din buric.

Golful devenea un izvor de bani, aproape ca vara.

Se bucura că putea sta deoparte. Petrecea cu Zaouf ore lungi, în bucătărie, într-o tăcere deplină. Era o tăcere odihnitoare, coaptă la foc, îmbălsămată de cuișoare și de stafide.

Mehria, și el, se ghemuia lângă plită, încercând să tacă un timp, ca să nu le tulbure. Picioarele lungi îl incomodau. Își strângea genunchii la piept, până când amorțea și își simțea carnea străpunsă de ace.

„Uite cum mă joc de-a motanul pentru voi două, sunt de-a dreptul nebun!“

Râdea și părea atât de senin, ca și cum nu ar fi vânat niciodată, ca și cum n-ar fi întins-o pe Rhyme pe divanul din camera lui, desfăcându-i cămășile.

O văzuse o dată trecând spre golf, cu burta împilnită ca un fruct mare, și pe Azmir lăudându-se în magazin că va avea un moștenitor. Rhyme nu mai apărea decât rar, Monia îi spusese că era ocrotită ca o regină, fiindcă picioarele o dureau și avea migrene.

Maherzia, în schimb, umbla încruntată, iar Darrielle nu știa de ce. Mai târziu, află că fata mezină, Karima, se iubea cu un antreprenor sicilian și că lumea bârfea. Darrielle nu ar fi crezut-o în stare. Era încă puberă, cu sâni mici și agilă ca peștii-lance, care scăpau printre ochiurile năvoadelor. E drept că dispărea cu mașina în încremenirea orelor de siestă, ridicând nori de praf, și nimeni nu înțelegea unde pleacă. Mai știa despre ea că visa să rămână în Europa, unde voia să își tundă părul, care îi ajungea pân' la șold, și să fie blondă.

Dar era, desigur, un vis de copilă. Maherzia cu siguranță o promisese cuiva, deși obiceiul părea tot mai tăinuit. Niciun tânăr european care străbătea golful, cu sau fără afaceri, nu era suficient de bogat pentru așa o perlă de fată.

Karima era ca o perlă neagră, dar lucirea ei noctambulă n-ar fi fost degustată decât de un musulman ca ea. Numai un adept al Coranului ar fi îndurat pân' la capăt limbile de foc negru din ochii ei, care se

cereau înmuiate cu mângâieri, cu fiori reci, din cuvinte pe care străinii nu le știau.

De aceea, Darrielle era singura încredințată că fata cea mică a Maherziei va renunța la amantul ei înainte ca el să inaugureze cazinoul și terenurile de golf pe care le construisese pe coastă.

Din octombrie, Monia devenise studentă la medicină. Azmir și slujbașii o strigau „doamna doctor“, iar copiii din curte o rugau să le arate seringile. Darrielle regreta că-și pierduse surâsul care îi umplea ochii ori de câte ori se-ntâlneau. Își amintea cum, în noaptea petrecerii, îi zâmbise cu dinții vopsiți de ruj. Cum în piața de carne o ținuse de mână când se speriasse de peștii vii. Cum se plimbau pe faleză și *sifsari*-ul ei se zbătea în vânt, făcând-o să creadă că e veșmântul cel mai frumos din câte văzuse.

Darrielle plănuia s-o recucerească. Își vorbiseră atât de puțin, doar pentru că ea o crezuse prea tânără. În golf, ca oriunde, nu știa să-și aleagă prietenele. Maherzia se plânse că Monia se schimbase.

Ea spera s-o mărite prima și să ajungă atât de bogată, încât s-o adăpostească la bătrânețe. Ca orice musulmană înțeleaptă, trecută prin încercări, Maherzia credea că femeile trebuie să rămână între ele.

Fetele ei nu deprinseseră asta. Erau ca polenul de iasomie care se scutura peste tot.

Maherzia își făcea vină. Se muștra pentru slăbiciune, dar nu găsea cum ar putea să îndrepte două odrasle prea alintate. Nu avea decât să le afle niște soți pe măsura lor.

Lui Rhyme, trupul îi rămăsese subțire și doar burta i se umfla, minunată, ca o pară cu miezul brun. Azmir îi turna pe pânțele șiroaie de lapte, pe care să le sugă apoi ca pe lacrimile lui Mahomed.

Se gândea la copil ca la giuvaierul neprețuit al sângelui său și-i venea să plângă. Chiar plângea, nopți în șir, când nu-l vedea nimeni, cu atâta fericire în el că abia reușea să-l încapă. Lui Mehria îi apăruse un rid la mijlocul frunții. Era o fisură cât firul de păr. Darrielle se făcea că n-o vede. El încerca să rămână stăpân peste schimbările pe care le presimțea. Pentru europeni, se apropia sfârșitul de an, iar în golf, fiecare își ținea socotelile.

Zaouf își dorea să pornească după provizii. Darrielle aduse mașina și-i făcu semn că puteau să plece. Nu mergeau departe. Cumpărură porumbei tineri pentru ostropel și pulpă de oaie frăgezită în vin. Mai luară fasole și linte, cușcuș și tăieței de orez. Darrielle îi alese încălțări călduroase și îi spuse că sunt de dar. Doica se târgui pentru o mătură nouă și o strecurătoare de ceai. Darrielle o mai cadorisi cu un șal care isca ape printre fibrele de bumbac. Zaouf aproape zâmbi.

I se bucurau ochii și, în aerul liliachiu al după-amiezii, arăta ca o mierlă care își simte penele colorate.

Porniră pe jos de-a lungul stradelor pline de forfotă și Darrielle încercă să pășească în urma ei. Zaouf era iute ca o albină. Se opri și cumpără ouă și un burduf cu brânză de capră, apoi știu că avea să treacă pe la Jabir, vopsitorul de lână. Îi spusese Raouf cât era de bogat și avar bătrânul evreu, care trăise în Djerba, dar venise în golf după o amantă. El, care o viață strânsese punga, vânduse tot ce avea pe insulă, strămutându-și afacerile, pentru niște ochi verzi și o piele ca spuma.

Femeia, mai tânără cu treizeci de ani, se îngrijise o vreme de cazanele de culori și învățase araba. Dar sângele proaspăt și clocotitor îi urca în obraji ori de

câte ori în vopsitorie intra un bărbat musulman care se ținea drept și nu avea părul rărit la tâmple.

Jabir o pândea din biroul lui și strângea din pumni. Nu avea de ales. Îi cumpăra zâmbetul cu cercei și brățări, el, care nu dăduse vreodată un bănuț unui cerșetor.

Într-o zi, ea își puse podoabele într-o cârpă și prădă seiful de toate bancnotele. N-o văzuse nimeni plecând. Gătise mâncarea pentru Jabir, lăsându-i pe masă, într-un pahar, niște maci roșii, tremurători, căci era prin mai.

Lanurile păreau spuzite cu flori și, probabil, ea fugise prin lan, să își piardă urma.

De atunci trecuse un an, și Jabir, fiindcă nu murise zăcând, își jurase să se răzbune. Afacerile îi mergeau iar, doar că era singur, cu două calfe. Se făcuse din nou strângător. Se ducea la bancă în zori și stătea la ușă, să fie primul. Nu-i plăcea ca lumea să afle cum își ține economiile, iar uneori își punea în cont și dinarii de pâine și de săpun. Începuse să pută și era slăbănog, dar visa să plătească un detectiv, care să i-o aducă pe femeia ingrată.

Zaouf mișcă ușa cu clopoțel și intră în vopsitorie. Tânăra calfă se înclină către Darrielle, gustând-o cu ochii: i-ar fi stat bine în roșu ori în verdele-Nil al Africii, dar se îmbrăca atât de nepăsător, ca toate europencele. Dintr-odată, în gând, o drapă în albastru, atârându-i gâteli care i-ar fi încovoiat gâtul și brațele atât de frumoase.

Se prefăcu atent la bătrână. Vorbeau în arabă și, pentru că nu pricepea, Darrielle se distra cu ciucurii draperiei. Se plictisise.

Ucenicul era pierdut. Înghițea în sec și credea că leșină. Se duse în spate și aduse baloții gata vopsiți,

dar își dădu seama că erau prea grei pentru ele două. Le va însoți pân' acasă, cărându-le lâna într-un căruț.

O s-o vadă mergând, unduindu-și șoldurile, și îi va deprinde mirosul.

Nu se mai îndrăgostise vreodată de o fată în jeanși, căreia părul să nu i se reverse pe umeri ca o chemare. Ce îl apucase? În plus, bătrânul Jabir nu i-ar fi îngăduit să lipsească.

„Ce zici, tinere, ne ajuți până la mașină?“, îi vorbise ea, în franceză. „Ți-aș plăti, desigur, bunăvoința, doica nu mai are de mult putere pentru astfel de sarsanale...“

Vocea ei parcă îl trezise. Avea tonul femeilor amazoane, pe care le mai văzuse în golf. Știa despre ele că nu se mai bucură și, de aceea, sunt oricând pregătite să își devoreze iubiții. El era musulman, cu frică de legile lui Allah. Ea era străină și dulce, dar înșelătoare și otrăvită ca tămăduirile vracilor din deșert.

O văzuse apoi în cabina remorcii, depărtându-și genunchii, precum un soldat. O privise uimit cum o urcă pe doică, așezând-o în dreapta, ca pe o păpușă.

Și, cu toate astea, era vrăjit de felul în care făcea mișcările, lăsându-le parcă neterminate, de curajul de a i se uita fix în ochi celui care îi vorbea, de curbele desenate de corpul ei.

Părea somnambulă, o pană de lișiță scuturată din zbor. Când demară, parcă îi smulse inima.

Darrielle și Zaouf se duceau către casă pe drumul aproape golit. Bătrâna răsuflă ușurată când zări de departe acoperișul de țiglă și poarta pictată de Rhyme.

Doi copii se jucau în stradă cu puii de vrabie căzuți dintr-un cuib. Darrielle claxonă și tocmai atunci cineva îi strigă chemându-i în casă: „Amélie, Gustave!“.

Și băiatul, și fata erau arabi, dar vorbeau în franceză. Nu părură impresionați că o voce îi cheamă. Darrielle